

Arrest

nr. 219 928 van 17 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van 17 september 2018.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché Y. HOLSTEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 6 april 2018 had ingediend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.04.2018 werd ingediend te Kortrijk door :

A., N. (R.R.: ...)

nationaliteit: Ethiopië

geboren te Arsi op 20.01.1988

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 15.08.2011 in België aankwam en op datum van 16.08.2011 asiel vroeg. Op datum van 24.03.2016 diende betrokkene een aanvraag 9bis in waarin hij verwees naar zijn onredelijk lange asielprocedure die op het moment van indiening van deze aanvraag 9bis nog steeds hangende was. Aan betrokkene werd op basis hiervan een tijdelijke regularisatie onder voorwaarden toegestaan op 30.06.2016. Op 18.07.2016 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 08.07.2017. Op datum van 04.07.2017 vroeg betrokkene de verlenging van zijn A-kaart. Echter, gezien betrokkene niet voldeed aan de gestelde voorwaarden (betrokkene verrichtte geen betaalde arbeid meer sinds 12.08.2015 en ontving gedurende de periode van 01.01.2017 tot 07.07.2017 een leefloon van het OCMW), werd zijn verblijf bij beslissing d.d. 30.10.2017 niet meer verlengd. Betrokkene betekende deze beslissing op 14.11.2017 en tekende hiertegen geen beroep aan. De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 31.01.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurige asielprocedure als buitengewone omstandigheid. Echter, betrokkene verkreeg reeds bij beslissing op 30.06.2016 een tijdelijke verblijfsmachtiging omwille van zijn langdurige asielprocedure. Betrokkene betekende deze beslissing op 08.07.2016. Uit deze beslissing blijkt duidelijk dat een verlenging van zijn verblijfsmachtiging aan voorwaarden verbonden was, met name aan het niet ten laste zijn van de openbare instellingen en aan het leveren van bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Bij beslissing d.d. 30.10.2017 werd zijn verblijf niet meer verlengd omdat duidelijk bleek dat hij de voorwaarden hiertoe niet naleefde. Betrokkene betekende deze beslissing op 14.11.2017 en tekende hiertegen geen beroep aan. Betrokkene was er steeds van de hoogte dat zijn verblijf verbonden was aan voorwaarden en dat hij bij het niet naleven hiervan zijn verblijfsrecht zou verliezen. Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om deze voorwaarden niet na te leven waardoor zijn verblijfsrecht niet verlengd werd. Betrokkene kan zich dan ook nuttig meer beroepen op zijn langlopende asielprocedure daar hij op basis daarvan reeds in het bezit gesteld werd van een verblijfsmachtiging. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar zijn persoonlijke situatie zoals geschetst in zijn asielprocedure als buitengewone omstandigheid die hem verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en voor arrestatie indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land

van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en voor arrestatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ter staving hiervan legt betrokkene verschillende artikels voor omtrent de situatie in Ethiopië evenals het standpunt van de Amerikaanse ambassade inzake de verklaarde noodtoestand. Echter, deze artikels spreken zich uit over de algemene situatie in het land van herkomst Betrokkene levert opnieuw geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de algemene situatie in Ethiopië en de situatie in Omoro in het bijzonder, de regio waarvan betrokkene afkomstig is en de verwijzing naar het feit dat hij actief is in België als aanhanger van het OLF; we verwijzen hiervoor naar de beslissing van het CGVS d.d. 26.09.2017, bevestigd door de RW op 31.01.2018 waaruit blijkt dat '(...) u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt kunnen maken werkelijk blijkt te geven van een verregaand politiek activisme. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van bepaalde acties van asielzoekers in België, maar u maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden u als een gevaar zouden beschouwen voor de Ethiopische regering of voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt weliswaar dat leidinggevend van Ethiopische oppositiepartijen in ballingschap bij terugkeer naar Ethiopië wel problemen kunnen ondervinden terwijl dit voor gewone leden van dergelijke oppositiepartijen niet het geval is. Uit uw verklaringen (...) blijkt geenszins dat u in België een leidinggevende functie zou bekleden binnen een dergelijke oppositiepartij in ballingschap". Betrokkene voegt bij huidige aanvraag 3bis geen nieuwe elementen toe aan de elementen die hij reeds naar voren bracht in zijn asielprocedure. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde art. 4 van het EVRM, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende cursussen Nederlands, dat zijn bereidheid tot inburgering zou aantonen, dat hij steeds bereidheid om te werk getoond zou hebben en dat hij zijn arbeidskaart C voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een deelcertificaat 'werk zoeken', verschillende inschrijvingsformulieren voor Nederlandse taallessen, een inschrijvingsformulier 'maatschappijoriëntatie: werk', een bewijs van regelmatige deelname aan inburgering, zijn inburgeringscontract, een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd d.d. 08.06.2014 en d.d. 08.12.2012 evenals verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, dat de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 8 van het EVRM, en dat het zorgvuldigheidsbeginsel met de voeten werd getreden.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag dus vooreerst klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij deugdelijk kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven. Het spreekt voor zich dat de Raad zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet in de aanvraag aan de verwerende partij werden voorgelegd.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij het begrip buitengewone omstandigheden heeft beperkt *“door ondermeer de elementen die uiteindelijk inhoudelijk gelieerd kunnen zijn aan artikel 8 van het E.V.R.M. niet in consideratie te nemen.”* Hij betoogt dat hij op 15 augustus 2011 in België aankwam en daags nadien een asielaanvraag indiende, en dat hierover pas zes en een half jaar later een eindbeslissing werd genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name bij arrest nr. 198 868 van 29 januari 2018. Dergelijke termijn is uiteraard kennelijk lang en zeer uitzonderlijk te noemen, zo stelt hij, en hieruit blijkt dus duidelijk dat het een kennelijk langdurige procedure betreft, hetgeen iets anders is dan een procedure die slechts 3 of 4 jaar geduurd heeft, met een dito verblijf. Bovendien is er gelet op het langdurig verblijf in België niet langer sprake van het hebben van noemenswaardige banden met het land van herkomst. De lange duur van verblijf in het buitenland maakt hem sterker vatbaar voor maatregelen van de overheid of maken hem sterker vatbaar voor de gevolgen van de situatie in het land van herkomst, daar hij niet langer vertrouwd is met het leven en de praktijken in het land van herkomst die er kunnen toe strekken de gevolgen van de slechte toestand in het land van herkomst te ontwijken. Op zichzelf kan een lang verblijf in het buitenland er juist voor zorgen dat er meer dan normale belangstelling is voor wie terugkeert naar het land van herkomst, waardoor zijn objectieve rol in België door het land van herkomst al te gemakkelijk als veel groter kan worden gezien, zo stelt verzoeker.

Verder betoogt hij dat artikel 8 van het EVRM niet mag worden beperkt tot het gezinsleven, maar ook de opgebouwde banden met het land waar men lange tijd woont beschermt. Deze bepaling behelst ook de bescherming van het privéleven, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden. Derhalve moet zijn band met België worden beschermd en moet artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zo worden gelezen dat hij die een band heeft opgebouwd met het land van verblijf in die mate dat er eigenlijk geen noemenswaardige band met het land van herkomst is, niet kan verplicht worden om de band met het land verblijf te moeten teniet doen, gewoon om een verzoek te moeten gaan doen in het land van herkomst. Verzoeker verwijst andermaal naar de lange procedure en betoogt dat hij is gesetteld in België en hier sociaal-economische banden heeft opgebouwd, zodat een belangenafweging moet plaatsvinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog in wezen richt tegen de laatste paragraaf van de bestreden beslissing, met name:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij deelgenomen zou hebben aan verschillende cursussen Nederlands, dat zijn bereidheid tot inburgering zou aantonen, dat hij steeds bereidheid om te werk getoond zou hebben en dat hij zijn arbeidskaart C voorlegt evenals verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, een deelcertificaat 'werk zoeken', verschillende inschrijvingsformulieren voor Nederlandse taallessen, een inschrijvingsformulier 'maatschappijoriëntatie: werk', een bewijs van regelmatige deelname aan

inburgering, zijn inburgeringscontract, een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd d.d 08.06.2014 en d.d 08.12.2012 evenals verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze zienswijze is volledig conform de rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker probeert aannemelijk te maken dat daar in zijn geval anders over moet worden gedacht, door erop te wijzen dat hij in een "kennelijk lange" asielpcedure heeft gezeten, dat hij daardoor geen noemenswaardige banden meer heeft met het land van herkomst, alwaar hij niet langer vertrouwd is met het leven en de praktijken en meer vatbaar is voor maatregelen van de overheid of voor de gevolgen van de slechte toestand aldaar en dat een lang verblijf in het buitenland ervoor kan zorgen dat er meer dan normale belangstelling is voor wie terugkeert naar het land van herkomst.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de gemachtigde uitvoerig heeft gemotiveerd waarom zijn langlopende asielpcedure niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, met name omdat hij op basis daarvan reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsmachtiging maar de voorwaarden ervan niet heeft nageleefd zodat deze machtiging niet werd verlengd. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid. Voorts moet worden benadrukt dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangehaald dat hij geen noemenswaardige banden meer heeft in zijn land van herkomst. Derhalve kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij dit gegeven niet heeft betrokken bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Met zijn argumentatie over de vermeende gevolgen van zijn langdurige afwezigheid borduurt hij overigens verder op de uiteenzetting –in de aanvraag- van zijn persoonlijke situatie zoals geschetst in de asielpcedure enerzijds, en de verwijzing naar de algemene situatie in Ethiopië en Oromo in het bijzonder, anderzijds. Deze zijn allebei al beoordeeld in de bestreden beslissing. Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete elementen deze beoordeling in een ander daglicht te stellen. Hij blijft daartoe echter in gebreke, zodat hij niet aannemelijk maakt dat deze beoordeling niet deugdelijk zou zijn of dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met hetgeen hij in zijn aanvraag had uiteengezet.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker wil doen aannemen dat het standpunt van de verwerende partij dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden, in strijd is met artikel 8 van het EVRM, kan hij niet worden gevolgd.

Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

2.3. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig, onzorgvuldig of niet afdoende gemotiveerd is. Het enig middel is niet gegrond. De verwijzing, door verzoeker, naar rechtspraak die zijn visie zou ondersteunen, doet daaraan geen afbreuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS